

Quyền và sự tự do của Cờ-rít nhân

Lê Anh Huy

1- Dẫn luận:

Trước khi đi vào phần chính của bài, chúng ta cần hiểu rõ nghĩa của hai chữ: Khoan hồng (Mercy) và Ân điển (Grace). Khoan hồng là hành động không thi hành một hình phạt cho một đối tượng mà hẳn đáng nhận lãnh. Tỉ dụ như tổng thống của một nước khoan hồng cho một tử tội đang chờ ngày bị hành quyết. Còn ân điển là sự ban một điều cho một đối tượng, điều mà hẳn không đáng được nhận lãnh. Tỉ dụ như Đức Chúa Trời ban cho tử tù đó sự sống đời đời qua sự tiếp nhận Đức Chúa Giê-su Cờ-rít của ông ta. Đây là ân điển, vì Đức Chúa Trời ban không sự cứu rỗi cho tử tù đó, một điều ông ta không thể làm gì để kiếm được.

Hầu hết Cờ-rít nhân chân thật đều biết, hiểu và đồng ý về sự cứu rỗi bằng ân điển. Tuy nhiên, không phải tất cả mọi người cùng một quan điểm về cách sống đạo, cụ thể là sống trong ân điển hay sống bằng luật pháp. Sự bất đồng quan điểm về vấn đề này lần đầu tiên xuất hiện trong Hội thánh khi các Cờ-rít nhân gốc Pha-ri-si (tức là những người có truyền thống Do-thái giáo, tuân giữ luật pháp Môi-se, đã tiếp nhận Đức Chúa Giê-su là cứu chúa của riêng mình – Xin xem phụ lục) đưa ra ý kiến là Hội thánh nên cắt bì cho Cờ-rít nhân gốc ngoại bang (Gentiles) và “*và truyền họ phải tuân theo luật pháp Môi-se*” (Công Vụ Các Sứ Đồ 15:5). Chúng ta biết rằng Luật Môi-se bao gồm các điều răn (commandments), lề luật (statutes) và mạng lệnh (judgments) được liệt kê trong các sách Xuất Ê-díp-tô ký, Lê-vi ký, Dân số ký, và Phục truyền luật lệ ký. Nói một cách khác, những Cờ-rít-nhân gốc Pha-ri-si này tin rằng cứu rỗi qua ân điển nhưng sống đạo bằng Luật pháp. Đây là biến cố đầu tiên trong lịch sử Hội thánh cho thấy có sự rạn nứt trong Hội thánh vì bất đồng quan điểm thần học. Mặc dù hội đồng Giê-ru-sa-lem đã có lối giải quyết, sự rạn nứt nó vẫn tồn tại cho đến ngày hôm nay.

2- Tinh thần duy luật (legalism):

Ngày hôm nay, Cờ-rít-nhân gốc Pha-ri-si không còn nữa, nhưng ảnh hưởng của họ vẫn còn. Trong Hội thánh không thấy có Cờ-rít nhân nào cắt bì cho con vì lý do tôn giáo, nhưng vẫn có người tuân giữ những điều lệnh khác trong Luật Môi-se, tỉ dụ như:

- **Ngày Sa-bát:** Cờ-rít nhân tuân giữ ngày Sa-bát dựa vào câu Thánh Kinh sau:

“...*Nhất là các người **hãy giữ** ngày **sa-bát ta** ...*” (Xuất Ê-díp-tô ký 31:13)

Tuân giữ ngày Sa-bát là điểm đặc thù của một giáo phái. Còn nhiều Cờ-rít nhân khác, vì không muốn tuân giữ ngày Sa-bát (thứ bảy) biến ngày Chủ nhật (ngày đầu tuần) thành ngày “Sa-bát mới.” Mặc dù họ không áp dụng tất cả những điều khoản trong luật Môi-se về ngày Sa-bát cho chủ nhật, nhưng họ truyền tinh thần “thánh nhật” của ngày Sa-bát qua cho chủ nhật, biến nó thành ngày “Sa-bát cho Cờ-rít nhân.”

- **Dâng 1/10:** Cờ-rít nhân tuân giữ điều luật về luật dâng 1/10 dựa vào các phần Thánh Kinh sau đây:

"Tất cả một phần mười thổ sản, từ ngũ cốc ngoài đồng đến hoa quả của cây cối đều thuộc về Đức Giê-hô-va; đó là vật thánh dâng lên Đức Giê-hô-va. Còn về một phần mười của đàn bò hay chiên, tức là con thú mười đi qua dưới cây gậy của người chăn, đều là vật thánh dâng lên Đức Giê-hô-va." (Lê-vi Ký 27:30, 32)

Và nếu một cá nhân không dâng đủ thì mang mặc cảm "ăn trộm của Chúa" vì:

"Người ta có thể ăn trộm Đức Chúa Trời sao? Mà các người ăn trộm ta. Các người nói rằng; Chúng tôi ăn trộm Chúa ở đâu? Các người đã ăn trộm trong các phần mười và trong các của dâng. Các người bị rửa sạch, vì các người, thầy cả nước, đều ăn trộm ta". (Ma-la-chi 3: 8-9)

- **Uống rượu:** Cờ-rít nhân chủ trương không uống rượu dựa vào câu Thánh Kinh sau:
"Khi nào vào hội mạc, người và các con trai người chớ nên uống rượu hay là uống vật chi có tánh say, e phải chết chẳng: ấy là một mạng lịnh đời đời, trái các thế đại." (Lê-vi ký 10:9)
Đã có một đám cưới của Cờ-rít nhân trong đó rượu không được mời vì "thầy tế lễ Tân Ước" không được uống rượu như thầy tế lễ Cựu Ước.
- **Tượng trang trí mỹ thuật:** Cờ-rít nhân chủ trương không làm, không bán, hay trao đổi, không chưng tượng trang trí mỹ thuật xây dựng luận điểm của mình trên câu Thánh Kinh sau:
"...e các người phải làm hư hoại cho mình chẳng, và làm một tượng chạm nào, tạo hình trạng của tà thần nào, hoặc hình của người nam hay người nữ,..." (Phục truyền luật lệ ký 4:16)
Đối với những Cờ-rít nhân này, thờ hình tượng là phạm tội đã đành nhưng chưng tượng trang trí trong nhà, trong tủ kiếng, trong bếp cũng phạm tội với Chúa theo ý nghĩa của câu Thánh Kinh trên.
- **Xâm, vẽ hình trên người:** Cờ-rít nhân chủ trương không xâm, chạm, khắc hình trên thân thể xây dựng luận điểm của mình trên câu Thánh Kinh sau:
"Chớ vì kẻ chết mà cắt thịt mình, chớ xăm vẽ trên mình: Ta là Đức Giê-hô-va." (Lê-vi Ký 19:28)
Theo tinh thần này, Cờ-rít nhân không được xâm hình trên thân thể vì nó là tập tục của dân ngoại bang chung quanh đất hứa; do đó Đức Chúa Trời gớm ghiếc nó. Nếu khai triển rộng ra, người nữ Cờ-rít nhân cũng không được đục bông tai và xâm lông mày.
- **Thức ăn:** Có Cờ-rít nhân chủ trương không ăn một số thực phẩm vì cho đó là đồ ô uế dựa vào chương 11 của sách Lê-vi ký. Giáo phái chủ trương tuân giữ ngày Sa-bát được đề cập ở trang trước khuyến khích tín đồ của mình không ăn một số thực phẩm như thịt heo. Còn có một số Cờ-rít nhân khác ăn được thịt heo, nhưng "nghĩa bóng hóa" vật thực ô uế liệt kê trong Lê-vi ký 11 thành các thực phẩm được bày bán trong các tiệm ăn có bàn thờ hình tượng.
- v.v.

Nếu một Cơ-rít-nhân nào tin rằng Đức Chúa Trời chỉ cho phép hay muốn mình ăn một loại thực phẩm nào đó, hay dâng hiến một số phần trăm nào đó, hay nghỉ một ngày nào đó, hay không đục bông tai, hay không được chưng tượng trang trí trong nhà, v.v. thì người ấy cứ

Duy luật (legalism) là sự áp đặt trên Cờ-rít nhân một hệ thống luật lệ không áp dụng cho họ.

tuân hành vì “*người có đức tin chừng nào, hãy vì chính mình người mà giữ lấy trước mặt Đức Chúa Trời*” (Rô-ma 14:22). Đây là những điều làm hay không làm không ảnh hưởng đến quan hệ của Cờ-rít nhân với Đức Chúa Trời. Nhưng mỗi khi người ấy buộc Cờ-rít nhân khác tin theo, làm theo điều mình tin, nếu không làm sẽ “phạm tội” với Đức Chúa Trời” thì tinh thần duy

luật bắt đầu xen vào. Duy luật (legalism) là sự áp đặt trên Cờ-rít nhân một hệ thống luật lệ không áp dụng cho họ. Trong các bài riêng biệt, chúng tôi đã trình bày quan điểm của mình về các vấn đề của các ngày nghỉ và lễ [1, 2, 3], dâng hiến [4, 5], và thực phẩm [6]. (Ở đây chúng tôi cần nhấn mạnh một điều: Xin quý đọc giả đừng giả thiết rằng người không chủ trương dâng 1/10 trong thực tế dâng ít hơn người chủ trương 1/10. Dâng hiến theo tinh thần của Tân Ước là dâng theo sự vui lòng (tức là dâng theo “chất lượng”) còn dâng hiến theo Cựu Ước là dâng theo “số lượng.” Một người không tuân giữ luật dâng 1/10 có thể vui vẻ dâng 2/10, nhưng người chủ trương dâng 1/10 có thể dâng trong sự cảm ràm. Đối tượng của người không tuân theo luật 1/10 là “chất lượng” thay vì “số lượng;” trong khi đối tượng của người tuân theo luật 1/10 là “số lượng.”) Những bài này có vẻ như giải quyết từng vấn đề riêng lẻ, nhưng chúng đều cùng mang một mục đích chính: Đó là chia sẻ sự hiểu biết của chúng tôi về tinh thần duy luật, và tác hại của nó. Một trong các tác hại đó là gây chia rẽ trong Hội thánh. Người tuân giữ luật 1/10 thường không tuân giữ ngày Sa-bát và vì thế cáo buộc người tuân giữ ngày Sa-bát là cực đoan. Ngược lại, người tuân giữ ngày Sa-bát có thể không tuân giữ luật 1/10 nhưng lại cáo buộc người tuân giữ luật 1/10 là không tôn trọng 10 Điều Răn. Người không xâm lộng mà cáo buộc các người khác là lộng tuồng, trong khi các người khác cáo buộc người không xâm lộng mà là cực đoan. Người không tuân giữ ngày Sa-bát lại “sa-bát hoá” chủ nhật để có vẻ như là mình tôn trọng tất cả 10 điều răn vậy, nhưng theo Đức Chúa Trời, Sa-bát phải là ngày thứ 7 của lịch Do-thái (khác với lịch Tây phương). Riêng người tuân giữ ngày Sa-bát cũng không tuân giữ hoàn toàn các điều luật của ngày Sa-bát, trong đó có điều luật là phải tử hình người phạm luật Sa-bát (Xuất Ê-díp-tô ký 31:14, 35:2) là hình phạt mà không ai đời nay dám thi hành, v.v. Trên thực tế, sự tuân giữ “Luật Pháp” chỉ tùy tiện và chủ quan. Hậu quả là hội thánh nát như tương; không trách Chúa Giê-su đã cầu nguyện:

*“...để cho ai nấy hiệp làm một, như Cha ở trong Con, và Con ở trong Cha; lại để cho họ cũng ở trong chúng ta, **đặng thế gian tin rằng chính Cha đã sai Con đến.**” (Giăng 17:21)*

Một tác hại khác của tinh thần duy luật là tạo mặc cảm phạm tội cho Cờ-rít nhân có lương tâm yếu đuối. Chúng ta thấy có một giáo phái tạo ra một hệ thống lễ nghi tôn giáo dày đặc để trói buộc tín đồ vào sự “trung thành.” Những “luật lệ” này có tác dụng như những phép bí tích của một giáo phái nọ, làm cho tín đồ của họ luôn luôn mang mặc cảm phạm tội. Và mỗi khi tín đồ không chu toàn một đòi hỏi nào đó thì mang mặc cảm với Chúa, nghĩ rằng mình đang sống trong tội lỗi. Mặc cảm này đến từ đâu? Một phần vì Cờ-rít nhân không chịu đào sâu Thánh Kinh. Phần khác, vì các “luật lệ” đó được truyền khẩu là “thánh.” Thực ra Đức Chúa Trời chẳng bao giờ ban những luật này cho Cờ-rít nhân cả. Khi nghe chữ “thánh” lâu ngày như vậy, Cờ-rít nhân tin thật đây là mạng lệnh từ Chúa; nếu không tuân giữ thì mắc tội với Ngài. Lương tâm của Cờ-rít nhân bị tấn công liên tục bởi những “luật lệ” như vậy, và vì vậy nó trở nên yếu đuối. Tạo mặc cảm phạm tội là thủ thuật của các nhà tôn giáo để xiềng giữ giáo dân. Còn Cờ-rít nhân có tự do trong Chúa, vì nơi nào có Thánh Linh là nơi đó có tự do (2 Cô-rinh-tô 3:17). Hậu quả của việc mang mặc cảm phạm tội vì những luật lệ nhân tạo là Cơ-đốc nhân không thể tiến gần Ngôi Ân Phước một cách mạnh dạn (Ê-phê-sô 4:16). Thay vì càng ngày càng gần gũi với Đức Chúa Trời như con với cha nhờ một lương tâm trong sáng, Cờ-rít nhân mang mặc cảm phạm tội càng ngày càng xa Chúa hơn. Cũng có những khi Đức Thánh Linh cáo trách qua lương tâm khi chúng ta phạm tội, nhưng đó là

chuyện khác. Chỉ có Đức Chúa Trời là Đấng Phán Xét. Khi Ngài phán không tội thì không tội, có tội thì có tội. Lương tâm có thể cáo trách chúng ta những điều Đức Chúa Trời không cho là tội, như một số trường hợp ăn đồ cúng [6].

Cờ-rít nhân duy luật quên rằng, tinh thần này đã bị Hội đồng Giê-ru-sa-lem (xảy ra khoảng năm 50 AD) giải quyết, rằng:

*"Vây bây giờ, có sao anh em thử Đức Chúa Trời, gán cho môn đồ một **cái ách** mà tổ phụ chúng ta hoặc chính chúng ta cũng chưa từng mang nổi?" (Công Vụ Các Sứ Đồ 15:9, 10)*

Cái ách đó là chính là Luật Pháp Môi-se mà Cờ-rít nhân gốc Pha-ri-si đã dùng làm cơ sở pháp lý cho sự đòi hỏi của họ (nghĩa là để bắt buộc Cờ-rít nhân gốc ngoại bang tuân giữ luật pháp Môi-se). Gieo rắc tinh thần duy luật trong Hội thánh Chúa tức là "**thử Đức Chúa Trời**" theo Sứ đồ Phi-e-rơ. Tinh thần duy luật tưởng đã được giải quyết bởi hội đồng Giê-ru-sa-lem nhưng nó vẫn tồn tại cho đến ngày nay, và càng ngày sẽ càng tệ hơn chứ không được cải thiện hơn. Sứ đồ Phao-lô đã tiên tri: "...*họ sẽ cấm cưới gả, và biểu kiêng các thức ăn Đức Chúa Trời đã dựng nên cho kẻ có lòng tin và biết lẽ thật, tạ ơn và dùng lấy*" (1 Ti-mô-thê 4:22). Điều này đã và đang xảy ra, mặc dù chưa tới mức mà Phao-lô đã tiên tri nhưng gần rồi. Đó là có một giáo hội mang tên Đấng Cờ-rít không cho phép hàng tăng lữ cưới vợ. Đó là có một giáo hội khác khuyến khích tín đồ ăn chay. Tinh thần duy luật là "*bề ngoài giữ lấy điều nhân đức, nhưng chối bỏ quyền phép của nhân đức đó*" (2 Tim-mô-thê 3:5). Hay nói một cách khác, tinh thần duy luật là tinh thần tôn giáo, cậy việc làm thay vì cậy quyền năng và ân điển của Đức Chúa Trời để sống đạo. Chúng ta nhận thấy tinh thần duy luật tồn tại trong mọi tôn giáo; chỉ có đạo của Đức Chúa Giê-su dạy ân điển mà thôi. Và kẻ ác cũng đã và đang dần dần biến quan hệ giữa Cờ-rít nhân với Đức Chúa Trời trở thành một tôn giáo, như bất cứ tôn giáo nào khác trên mặt đất.

Tại sao lại có tinh thần duy luật? Tinh thần duy luật nằm trong xác thịt của Cờ-rít nhân. Người duy luật:

*"... muốn cho mình đẹp lòng người theo **phần xác**, ép anh em chịu cắt bì, hầu cho họ khỏi vì thập tự giá của Đấng Christ mà bị bắt bớ đó thôi. Vì chính những kẻ đó đã chịu cắt bì, không vâng giữ luật pháp đâu, nhưng họ muốn anh em chịu cắt bì, hầu để **khoe mình** trong **phần xác** của anh em."* (Ga-la-ti 6:12-13)

tức là để họ có cơ để khoe khoang trong xác thịt. Công việc của xác thịt là: "...*tranh đấu, ghen ghét, buồn giận, cãi lẫy, bất bình, bề đảng, ganh gổ, ... cùng các sự khác giống như vậy*" (Ga-la-ti 5:19-21). Vì tinh thần duy luật có gốc trong xác thịt, nên những người duy luật bắt bớ lẫn nhau, và bắt bớ những Cờ-rít nhân đi theo luật của Thánh Linh vì "*kẻ sanh ra theo xác thịt bắt bớ kẻ sanh ra theo Thánh Linh*" (Ga-la-ti 4:29). "*Kẻ sanh ra theo xác thịt*" là con của A-ga (người nữ tội mọi); và "*kẻ sanh ra theo Thánh Linh*" là con của Sa-ra (người nữ tự do) (Ga-la-ti 4:21-31). Ở đây, Phao-lô ám chỉ Cờ-rít nhân duy luật như con của A-ga (con của xác thịt), và Cờ-rít nhân theo luật của Thánh Linh như con của Sa-ra (con của lời hứa). Càng xác thịt bao nhiêu, càng duy luật, càng bắt bớ anh em bấy nhiêu. Như thế, vì vẫn còn sống trong xác thịt nhiễm đầy tội lỗi, Cờ-rít nhân nào cũng có một mức độ duy luật nào đó. Ấy vậy, trong khi chúng ta trưởng thành hơn trong kiến thức và ân điển của Đức Chúa Trời (2 Phi-e-rơ 3:18), chúng ta sẽ biết sống hơn trong hoà thuận với anh em khác biệt với mình.

3- Sự tự do **trong Chúa** của Cờ-rít nhân:

Việc Phi-e-rơ cảnh cáo các Cờ-rít nhân gốc Pha-ri-si rằng họ đang "*gán cho môn đồ một cái ách*" có nghĩa là các Cờ-rít nhân gốc ngoại bang đang ở **ngoài** cái ách đó, hay nói chính xác

hơn, họ đang ở trong tự do. Từ trong sự nô lệ (tức là trong ách) của sự thờ hình tượng, chúng ta đã được giải phóng vào sự tự do qua sự chết của Đức Chúa Giê-su Cờ-rít. Từ nô lệ chúng ta bước vào trong xứ tự do, rồi từ xứ tự do chúng ta bước lại vào trong nô lệ? Từ một xứ đàn áp dân chúng, chúng ta được đem vào một xứ tự do, rồi sau vài năm về lại xứ cũ để

vì mọi kẻ cậy các việc luật pháp thì bị rửa sả, bởi có chép rằng: Đáng rửa thay là kẻ không bền đỗ trong mọi sự đã chép ở sách luật, đừng làm theo những sự ấy! (Ga-la-ti 3:10).

phục vụ người đã từng đàn áp chúng ta? Giả sử rằng Phao-lô hỏi chúng ta cũng như người đã hỏi các tín nhân thành Ga-la-ti: "Ấy là cậy các việc luật pháp hay là bởi nghe và tin mà anh em đã nhận được Đức Thánh Linh?" (3:2) thì chúng ta sẽ trả lời với người rằng chúng ta đã nghe và tin, vì đây là điều hầu hết Cờ-rít nhân đồng ý. Thế thì người sẽ hỏi tiếp: "Sau khi đã khởi sự nhờ Đức Thánh Linh, nay sao lại cậy xác thịt mà làm cho trọn?" (3:3) Cậy xác thịt tức là tuân giữ luật pháp để làm được xưng công nghĩa. Vậy thì, chúng ta đang bị rửa sả "vì mọi kẻ cậy các việc luật

pháp thì bị rửa sả, bởi có chép rằng: ***Đáng rửa thay là kẻ không bền đỗ trong mọi sự đã chép ở sách luật, đừng làm theo những sự ấy!***" (Ga-la-ti 3:10) ư? Theo ý nghĩa của câu này, không phải chúng ta bị rửa sả vì không dâng 1/10 (Ma-la-chi 4:6) nhưng chúng ta bị vì dâng được 1/10 nhưng lại phạm vào các điều khác trong luật Môi-se.

Nếu chúng ta quyết định cậy luật pháp để sống đạo thì chúng ta phải "bền đỗ trong ***mọi sự đã chép ở sách luật, đừng làm theo những sự ấy!***" (Ga-la-ti 3:10). Mọi sự là gì? Chúng là mọi điều răn (commandments), lẽ luật (statutes) và mạng lịnh (judgments) trong sách luật. Sách luật là sách nào? Đó là các sách Xuất Ê-díp-tô ký, Lê-vi ký, Dân số ký, và Phục truyền luật lệ ký đã được nói đến trong phần dẫn luận. Như thế, nếu chúng ta dạy luật Môi-se cho người khác theo, thì chính chúng ta phải tuân thủ hoàn toàn luật Môi-se nếu không chúng ta là những kẻ giả hình như Chúa Giê-su mắng người Pha-ri-si. Còn nếu chúng ta tin rằng Chúa muốn chúng ta dâng 1/10 hay hơn, không vào tiệm ăn có tượng, nghỉ ngày thứ bảy theo lịch Tây phương, không xâm hình trên thân thể, v.v. và cùng một lúc, tôn trọng sự khác biệt của anh em khác thì chúng ta có quyền làm như vậy và chúng ta không phạm vào quyền tự do của các anh em khác.

Phao-lô ví luật pháp như là một thầy giáo để canh giữ học trò. "Song khi đức tin đã đến chúng ta không còn phục dưới thầy giáo ấy nữa" (Ga-la-ti 3:25). Đây là Phao-lô nói với Cờ-rít nhân gốc Do-thái, còn Cờ-rít nhân gốc ngoại bang như tín đồ Việt Nam chưa bao giờ chịu phục dưới luật pháp Môi-se. Chúng ta đi thẳng từ nô lệ trong sự thờ hình tượng vào trong sự tự do trong Chúa, thông qua luật Môi-se. Tuy nhiên, tự do trong Chúa không đồng nghĩa với hỗn loạn. Chúng ta không thể ngoại suy rằng nếu tôi không bị buộc giữ ngày Sa-bát thì tôi có thể nhậu nhẹt say sưa, hay ngoại tình, hay đàng điếm, hay hút sách, hay thờ hình tượng, hay chia rẽ, hay bè đảng trong Hội thánh. Đối tượng để người Do-thái xem đó mà sống đạo là luật Môi-se. Có nghĩa là trong khi họ sống đạo, họ nhìn vào bộ luật này để hỏi mình "tôi có phạm điều a, điều b, ... điều z không?" Cờ-rít nhân không làm vậy vì chúng ta không phải nhìn vào bộ luật này để sống đạo. Vậy Cờ-rít nhân làm gì? Cờ-rít nhân "...bước đi theo Thánh Linh, chớ hề làm trọn những điều ưa muốn của xác thịt" (Ga-la-ti 5:16). Vậy thì công việc của xác thịt là gì? Đó là "gian dâm, ô uế, luông tuông, thờ hình tượng, phù phép, thù oán, tranh đấu, ghen ghét, buồn giận, cãi lẫy, bất bình, bè đảng, ganh gố, say sưa, mê ăn uống, cùng các sự khác giống như vậy" (Ga-la-ti 5:19-21). Như vậy, ngoại tình là một công việc của xác thịt, Cờ-rít nhân không phạm. Thờ hình tượng, tức là đặt bất cứ một tạo vật nào trên Đức Chúa Trời (chứ không phải chưng tượng mỹ thuật), Cờ-rít nhân không phạm. Say sưa, tức là để men rượu khống chế mình, chứ không phải uống rượu (vì nếu uống rượu là tội lỗi thì Đức Chúa Giê-su đã phạm tội tại tiệc cưới Ca-na-an), Cờ-rít nhân không phạm. Mười điều răn không đủ để chỉ ra hết công việc của xác thịt. Nếu chỉ nhìn vào 10 điều răn, thì làm sao một Cờ-rít nhân biết gây chia rẽ và bè đảng trong Hội thánh là điều mà Đức Chúa Trời đau lòng? Nếu nhìn vào luật Môi-se mà sống, làm sao Cờ-rít nhân biết

trong Hội thánh phải có sự hiệp một? Nếu chỉ nhìn vào 10 điều răn để sống đạo, làm sao Cờ-rít nhân biết tranh dành chức tước, danh vọng, danh vị, địa vị, v.v. trong một giáo hội nào đó là công việc của xác thịt? Nếu cậy luật Môi-se mà sống, làm sao Cờ-rít nhân biết chúng ta có thể ăn được đồ cúng, đồ bán trong các tiệm ăn có hình tượng, nhưng phải cẩn thận đừng để anh em yếu lương tâm bị vấp ngã (Xin xem bài "Ăn đồ cúng" [6])? Cờ-rít nhân có tự do nhưng không "...*lấy sự tự do đó làm dịp ... ăn ở theo tánh xác thịt...*" (Ga-la-ti 5:13). Như vậy, tự do trong Thánh Linh là một thứ tự do có trật tự, có sự giám sát của Thánh Linh. Tự do trong Thánh Linh làm trọn luật pháp Môi-se vì "...*nhờ Thánh Linh chỉ dẫn thì chẳng hề ở dưới luật pháp*" (Ga-la-ti 5:18). Đó là cách duy nhất làm Đức Chúa Trời vui lòng, chứ không phải tiểu tiết liệt kê từng điều luật Môi-se rồi đếm xem điều gì mình đã làm được.

Cờ-rít nhân đi theo luật Thánh Linh một mặt "đánh xác thịt của mình (hay con người cũ của mình) cho tới chết," mặt kia chạy tìm kiếm trái Thánh Linh. Đó là: "*lòng yêu thương, sự vui mừng, bình an, nhịn nhục, nhân từ, hiền lành, trung tín, mềm mại, tiết độ.*" Có được tình yêu thương của Thánh Linh, chúng ta mới có thể tha thứ được người anh em đã bắt bớ mình vì tinh thần duy luật vẫn tồn tại trong xác thịt của người anh em đó. Nhờ vậy, hội thánh vẫn giữ được sự hiệp một trong Chúa, tránh khỏi mọi tấn công của kẻ dữ qua xác thịt của mình.

4- Kết luận:

Cờ-rít nhân được cứu bởi ân điển của Đức Chúa Trời, và sống đạo cũng bởi ân điển của Đức Chúa Trời. Cờ-rít nhân có tự do, tức là không phải bị ràng buộc bởi các điều trong luật Môi-se. Tuy nhiên, tự do của Cờ-rít nhân không phải là giấy phép để chúng ta nuông chiều theo sự đòi hỏi của xác thịt. Muốn chiến thắng dục vọng của xác thịt thì chúng ta đi trong Thánh Linh. Muốn làm trọn luật pháp thì chúng ta đi trong Thánh Linh chứ không phải nhìn vào luật Môi-se. Các phần Thánh Kinh như Công vụ các sứ đồ 15, Rô-ma 7 và 14, và Ga-la-ti là liều thuốc giải độc cho tinh thần duy luật.

Tài liệu tham khảo

- 1- Lê Anh Huy, "Thái độ của Cơ-đốc-nhân đối với ngày Sa-bát," <http://www.prayers4vn.net/node/142>
- 2- Lê Anh Huy, "Thái độ của Cơ-đốc-nhân đối với Chủ Nhật," <http://www.prayers4vn.net/node/143>
- 3- Lê Anh Huy, "Một quan điểm Thánh Kinh về Giáng sinh," <http://www.prayers4vn.net/node/135>
- 4- Trần đình Tâm, "Sự dâng phần mười trong Tân Ước và Cựu Ước," <http://www.prayers4vn.net/node/159>
- 5- Hoa Thiên Lý, "Mặt trái và mặt phải của sự dâng hiến," <http://www.prayers4vn.net/node/168>
- 6- Lê Anh Huy, "Ăn đồ cúng," <http://www.prayers4vn.net/node/163>

Phụ lục

“Chúa Cứu Thế Giê-su”

Trong số những người gọi mình là Cờ-rít nhân, có ba loại người:

- 1- Loại 1: Đây là những người tin Đức Chúa Giê-su là “Chúa Cứu Thế,” tức là Cứu Chúa của cả thế gian trừ một mình “tôi” vì “tôi tốt hơn mọi người.”
- 2- Loại 2: Đây là những người tin Đức Chúa Giê-su là “Chúa Cứu Thế,” tức là Cứu Chúa của cả thế gian trong đó có cả “tôi.”
- 3- Loại 3: Đây là những người tin Đức Chúa Giê-su là “Chúa Cứu Thế”; Ngài chết cho cả thế gian, trong đó có cả “tôi;” và nếu Ngài không chết thì “tôi” sẽ vào địa ngục.

Độc giả thuộc loại nào trong 3?